

Dramska igra za oratorij za otroke
Tema: hvaležnost

Izidor(zamorjeno): to bi blo vse
Prodajalka(nasmejana): aha, vredu. 4,80 €
Izidor(še bolj depresivno kot prej): tukaj imate 5. Obdržite drobiž.
Prodajalka: hval....(izidor je že zunaj)
Prodajalka(zmaja z glavo): ja..tale pa je hvaležen, ja... (zmaja z glavo)
(zavesa se zagrnejo)

Bojan na mizi igra *labirint* še z enim prijateljem. Izidor igra pikado. Puščice mu pade proti zbrani družini...

Izidor: ...ups...! Ej, a mi vrneš puščico...?
Bojan: (zatopljen v igro) ... Ja, ni problema...evo.
Bojan: (čudno pogleda Izidorja): zahvalil se ne boš?
Izidor (zelo presenečeno): ...kaj?
Bojan (malce jezno): a veš,...ko ti nekdo pomaga, nekaj naredi namesto tebe...se ponavadi reče »hvala«.
Izidor (kot tele v nova vrata): aja....nisem vedel (se obrne stran).
/pride Janez/
Janez (ves vesel, ker vidi Izidorja): O, poglej ga fanta!
Izidor(zateženo): O, živijo. Kako si? Kako šola?
Janez: pa še kar gre. Šola še stoji,...pa tako... Gre počasi. Pa ti?
Izidor: Ja,..zadnje čase zelo slabo. Ne vem kaj mi je.
Janez (malce zmedeno): zakaj pa? Problemi v družini?, Šoli?
Izidor: Ma ne, ni to. V bistvu je kot praznina...
Janez(čist vesel): aja lačen si? Ja greva jest...
Izidor (ga pogleda neumno): ...ne, Janez, nism lačen. Praznina kot... biti nezadovoljen sam s sabo.
Janez (kao pamtn): Aja,...si nehal trenirat košarko, a?
Izidor (že skoraj živčen): ne...! odkar sem nehal hodit v cerkev je vse drugače. Nimam prijateljev, nimam sreče, ni zadovoljstva,... Sem misli, da bom po birmi svoboden kot ptiček,...v bistvu pa iz dneva v dan dojemam, da to ni to. Včasih sem bil vesel, preprost človek,...vedno nasmejan, zdaj pa,...poglej me!
Janez(malce zamišljen): hja,...ne vem....
Izidor(energično): ja in včasih sem bil hvaležen za vse kar sem imel,... zdaj pa nimam spoštovanja do ničesar...! (se sesede na stol): poglej me kakšen sem...
Janez(po nekaj trenutkih tišine): hvaležen si rekel? Pejt,..greva se mal sprehodit...
(zavesa)

Izidor in Janez prideta v park in se usedeta na klopcu, ki je locirana nekje na sredini odra.

Janez(zamišljeno): Ja,...vem kako je to. Včasih se človek počuti kot kup nesreče. Tudi jaz sem imel tako obdobje, sicer ni trajalo zelo dolgo, a vseeno...Upam da ti bom lahko kako pomagal.
Izidor(se hinavsko nasmeje): jaz tudi.
Janez: po vsem tem kar si mi naštel, sklepam, da je težava v tvoji hvaležnosti. Ali si pozabil biti hvaležen za vse to kar imaš? Ker konec koncev »kaj pa imaš, česar nisi prejel?«
Izidor(zamišljeno): ja, mogoče je pa res v tem problem...vem da sem se začel spreminjati v prvem letniku ko sem bil daleč najboljši v šoli in košarki...več kot očitno je, da sem postal prevzet, važen....
Janez(že bolj veselo): no vidiš, sva že našla jedro problema. Naj ti povem zgodbo o materi Tereziji...

Janez(čisto navdušeno): No, mati Terezija je pripovedovala o možu, ki so ga sestre pobrale na ulici Melbourne. Več let je bil alkoholik in je živel na ulici, dokler ga sestre niso sprejele v svojo hišo usmiljenja. Iz tega, kako so skrbele zanj in kako so mu pomagale, je kmalu spoznal: »Bog me ljubi!« Zapustil je hišo in ni več poskusil alkohola. Vrnil se je k svoji družini, k svojim otrokom in na svoje delovno mesto. Ko je spet prejel svojo prvo plačo, je prišel k sestram, jim izročil denar in dejal: »Želim, da bi tudi za druge bile znamenje Božje ljubezni, kakor ste bile zame.«

Izidor(že zelo zainteresiran): Aha,...zanimivo. Pa misliš, da bi tudi meni to uspelo...mislim biti hvaležen?

Janez(vesel): Kakopak! Kjer je volja, tam je pot. Saj ti ni treba...(pride mimo Matej)

Medtem o cesti pride mimo neki človek, ki se Bogu direktno zahvaljuje za vse prejete stvari.

Obnaša se malce zamaknjeno...

Matej(totalno odbito):...O Bog, hvala ti za to drevo(objame drevo),...hvali ti za tale kamen(poljubi kamen),... hvala ti za tega človeka(poboža Izidorja)....hvala ti za ptičke, hvala ti za rože(pošlata rožo),...hvala ti...hvala ti,...hvala ti...(odide).

Janez(smejoče): no ni se ti treba ravno *tako* zahvaljevati,.. Gospod pravi, da se v svojih molitvah zapremo v sobo in tam molimo k nebeškemu očetu. Ni se treba dret na ulici,..

Izidor(se smeje): Ja, saj to mi tudi na misel ne pride...(se reži).

Janez: Ja, ampak doma moraš pa res molit. Pa ni treba zdaj vsak dan štiri rožne vence,... Lahko se Bogu zahvališ kar s svojimi besedami, na primer: Gospod, hvala ti za ta dan, ker je bilo lepo vreme... Hvala ti za starše, ki so mi pomagali pri nalogi,...hvala ti za dobro oceno...nekaj v tem smislu.

Izidor(nasmejan): a kar tako? Tako gre to? Zanimivo...

Janez: No, že sem opazil nasmeh na tvojem licu,..vesel sem zate, ker si se spremenil.

Izidor: jaz tudi ☺ No, odslej se bom zahvaljeval kar naprej. Sicer pa šele sedaj vidim, kako premalo hvaležnosti je med nami. Upam, Janez, da poznaš zgodbo o morskih zvezdah, ki jih je morje po strašnem neurju naplavilo na obalo. Na tisoče jih je bilo. Vsi ljudje so le gledali strašen prizor, ki jih je zelo prizadel. A ena deklica je prijela morsko zvezdo in jo vrgla v morje. Neka ženska ji je rekla: »Ja kaj ti pa je,...sam nikoli ne boš pometala vseh zvezd v morje!« Deklica pa ji je odgovorila: »Vse verjetno ne...a tale je že 5, ki sem jo vrgla noter.« No, počasi so ljudje začeli metati zvezde v morje. In kmalu na obali ni bilo niti ene več.

Tako bom tudi jaz...začel pripovedovati o tem veselem dogodku ki se mi je zgodil. Hvala ti Janez!

(zavesa)

Oče: Draga? A mi lahko prineseš sok?

Mati: mhm. Evo, takoj.

Oče dobi sok, ne reče nič.

(premor)

Oče: Ej draga,...a mi lahko prineseš en kos pice, ki je ostal od kosila?

Mati: da dragi,...damo da še tole pospravim.

Oče: a lahko pohitiš prosim?

Mati(nejevolno): ja,...počakaj prosim.

(prinese pico, oče spet ne reče nič)

Spet čez nekaj časa oče

Oče: ej Petra, a mi lahko prineseš tistle časopis?

Mati: da, evo,...tukaj jih imaš.

(oče spet ne reče nič...mati znori).

Mati(še bolj nejevolno): veš, vsaj hvala bi mi lahko rekel.

Oče(kot tele v nova vrata):a?

Mati: nič A. Hvala se reče. Ne A.

Oče: aja...ja vrede no,...si tečna...

(v šoli)

Matej(zmedeno): Urška! Daj mi nalogo za prepisat! Prosim!

Urška: haha! Zakaj pa bi ti jo dala? Saj si vedno tako neprijazen do mene!

Matej: ...ja vem no...ampak a bi mi lahko dala vseeno nalogo za prepisat?

Urška(razmišljajoče): hja no,...naj ti bo. (mu da zvezek)

Matej(premor): ej hvala ti,...res hvala. Najboljša si. Naslednjič ti častim čokolado.

Urška(začudeno):,...ja ni za kaj no.... (se nasmeje).

(pride Leonardo, ves zmeden, kot kura brez glave)

Leo: Urška! A maš nalogo za matematiko?

Urška(prav lepo počasi): mhm...mam ja,...zakaj?

Leo: Dej za prepisat!

Urška: Pa kaj je danes z vami fanti? A vas luna nosi al kaj? hm....vredu,...naj ti bo.

Leo(prepisuje): evo zvezek...se vidmo v razredu. (že skoraj odide, pride nazaj)

Leo: al pa veš kaj. Dej mi ti kr ta zvezek sem. (ji izpuli zvezek).

Urška(kot tele v nova vrata): kaj se pa ti greš? (ga že ni več). Hvaležnost pa taka...

(na cesti)

Ivana nosi težko vrečko. Vrečki se strga in vse pade po tleh. Uleti Andrej.

Andrej: oooo...ti bom jaz pomagal (zlaga stvari v novo vrečko).

Ivana: no,...saj ne bi bilo treba...

Andrej: no, saj to pa res ni tak problem.

Ivana: Hvala...res. Na,...tukaj imaš čokolado. V znak zahval....(mimo pride Matej ves vesel,..čisto odbito govori)

Matej(totalno odbito):...O Bog, hvala ti za to drevo(objame drevo),...hvali ti za tale kamen(lupčkne kamen),... hvala ti za tega človeka(poboža Andreja) hvala ti za ptičke, hvala ti za rože(pošlata rožo),...hvala ti...hvala ti,...hvala ti...(odide).

Andrej se reži...

Ivana: No..mislim, da bo čokolada vseeno boljša (se nasmehe) ☺

Andrej: se strinjam. Hvala in adijo!

(doma)

(pride Leonardo, kasneje tudi Ivana)

Leonardo(se zadere...ful): ŽIVJO! Doma sm!

Mati(se nasmeje): Da, slišim. Kako je bilo v šoli? Kakšna ocena padla?

Leonardo(☺) : Kaj te briga(se nasmeje). Ne, nič ocen. Drugače pa vse po starem. Nič nismo delali.

Mati: joj,...na kakšno šolo ti to hodiš? Joj joj...

(pride iVana)

Ivana: živijo!

Oče: O Ivana, dober dan!

Mati: živijo.

Oče: kako je bilo v šoli?

Ivana: joj...kaj se mi je danes zgodilo... Ko sem se vračala domov, se mi je strgala vrečka in eden fant mi je pomagal,...tako prijazen je bil.

Oče: pa si se zahvalila?

Ivana: Seveda! ŠE čokolado sem mu dala v znak hvaležnosti.

Leonardo(potiho): Ups! (hoče zbežat iz sobe...ustavi ga mati)

Mati: kaj ups? Kaj si spet ušpičil?

Leonardo: mah,...nič,...TAKEGA....

Mati: no povej, če maš jajca ☺

Leonardo: no,...jaz se za razliko od Ivane nisem zahvalil sošolki za nalogo,...še zvezek sem ji vzel. ŠIT

Mati: A spet Urški? Joj Leonardo, pa tako prijazna punca je. Pojdi se ji zahvalit. Saj živi samo preko ceste.

Leonardo: ok. (Steče ven)

Mati: tako je prav...mislim...nekateri kar naprej pozabljajo na hvaležnost....